

Han havde desuden Aftenen i Forvejen modtaget Jakobes Brev, hvis lidenskabelige Tone havde gjort et vist Indtryk paa ham, saa han igen var bleven noget usikker.

Da Vognen var kørt, følte han sig meget ene paa Kærsholm. Forvalteren vilde han ikke besøge; han havde i de sidste Dage saa vidt muligt undgaaet dette Menneske, der nu forekom ham lovlig børsteagtig. Han gik da ud i Haven og op paa en beplantet Jordhøj i dennes Udkant, hvorfra der var en smuk og vid Udsigt. Her satte han sig paa en Bænk og saae ud over Egnen.

Rundtomfra — fjern og nær — kaldte Kirkeklokkerne til Andagt. I den stille Luft, under den graatunge Himmel, hørtes de milevidt over Engene. Og de kaldte ikke forgæves. Ude paa Landevejen, som førte i en Bue udenom Gaarden, saaes den ene Vogn efter den anden med søndagsklædte Bønder, der alle kørte ad Bøstrup til. Per fulgte dem med Øjnene, idet de en efter en forsvandt bag den høje Bakke foran Borup By. Og det var ham tilsidst, som om den hele Egn laa uddød foran ham; som om Befolkningen var draget bort til et fremmed Land og havde ladet ham ene tilbage.

Denne Søndagens Fredløshed, som han huskede saa godt fra Fortiden, havde han ikke kendt siden hin Dag, da hans Svigerforældres Hus aabnede